

לבקש את הסוכריה – תפילות והפצרות.

ויעתר יצחק לה', מפרש רש"י "הרבה והפציר בתפילה".
בנוהג שבעולם כאשר מבקש אדם מחבירו דבר ונתקל בסירוב אין זה נכון שיבקש שוב, אם חוזר ומבקש – הרי הוא מטריח ומכביד.
אבל במידותיו של הקב"ה אין הדבר כך, אדרבא רצון ה' הוא שירבה האדם בתפילות ובהפצרות.

בפניה אל ה' בבקשה, הפניה עצמה היא מטרה ורצון ה' שיתפלל האדם שהרי ה' ודאי רוצה להיטיב ואין שום דבר שמעכב בעד זה, אלא רצון ה' שנקבל דבר זה על ידי תפילה – על ידי התקרבות אל ה' הנובעת מריבוי התפילות.

אולם, אצל בני האדם – כאשר מבקש ממנו ולא נענה מיד הרי זה כי אין רצונו של האדם לתת, ואם כן זה שמפציר בו ומבקש שוב ומכריח את חבירו לתת לו – זהו נגד רצונו של חבירו ומטריח ומכביד עליו.

אמרו חז"ל: "למה היו אבותינו עקורים – מפני שהקב"ה מתאוה לתפלתן של צדיקים".
זה ודאי שאפשר היה שלא יהיו עקורים, אלא, רצון ה' היה שירבו בתפילה – התפילה עצמה היא כאן המטרה, על ידי ריבוי התפילה תתרבה הדביקות בהקב"ה.

ההפצרה וריבוי התפילות אל ה' הם הדרך שה' רוצה שנבקש – כך נהיה דבוקים בה' והרי זה כחופר בור שכאשר חופר חפירה נוספת אין זו חפירה נפרדת אלא תוספת והעמקת החפירה הקודמת.

למה הדבר דומה – מסביר הרב פינקוס זצ"ל – אדם חולה נצרך לרופא שיטפל ברפואתו, לאחר מספר ביקורים והוראות של הרופא הנחמד נרפא החולה מחוליו.

תוך כדי מהלך הטיפול נוצר קשר אמיץ בין החולה לרופא ונעשו חברים טובים מאוד, לכשנשאל החולה איזה רווח היה לו מההיכרות עם הרופא? ענה - שהיו לו שני רווחים: הרווח הראשון והעיקרי שעל ידי ההיכרות החלים ממחלתו, רווח שני שמצא חבר הגון.

כך זהו במידת בשר ודם, הרווח העיקרי הוא קבלת מה שמבקש.
אולם, במידת הקב"ה – הרווח העיקרי הוא עצם האפשרות להתפלל שבוה נדבק הוא לה' בדביקות אמת והרווח השני זה שאנו מקבלים מה' את הצרכים שלנו.

ריבוי התפילות וההפצרות יתכנו כאשר נדע בבירור שיש ביד ה' לתת לנו הכל, כמו ילד קטן שרואה אצל אביו סוכריה – הרי יבקש שוב ושוב כיון שראה שהסוכריה בידי אביו וביד אביו לתת לו.

הרי עלינו לדעת שעל כל דבר שחשוב לנו חובה עלינו להרבות בתפילה שוב ושוב, זוהי הצורה שקבע ה' לנתינת המעלות לצדיקים ובדאי כל אחד רוצה להיות מן הצדיקים – אם כן יש להרבות בתפילה – להיות דבוקים לה'.

בהצלחה רבה

אברהם ליפקא - מפקח

פרשת תולדות

נערך ע"י מלמד כיתה ה'
הרב יהושע שקדי שליט"א

פרשת תולדות

נערך ע"י הרב יהושע שקדי שליט"א

א צבע שמוזכר פעמיים
על דבר מבושל במים

ב בפרשה זה נמכר
ולרשע זה לא היה יקר

ג את זה יצחק רצה
ולמדנו שזה החג שאוכלים מצה

ד שם כולל לתבואה
שיצחק ברך את יעקב בנבואה

ה הוא ביקש כמו חיה
כי עייף היה

ו לשון ריצה
שכל אחד לצאת רצה

ז מזאת התיבה
למדנו שיצחק ישב בישיבה

ח כך יעקב מתואר
כי לא היה לו שיער

ט יורד לברכה
יעקב ועשיו קיבלו בברכה

י אותה עשיו נשא
ורבקה כעסה

כ את מי שאסר אברהם ליצחק
הצטווה יעקב לשמור מרחק

ל

עשיו מיעקב קיבל
ועם המרק הוא תיבל

מ

הכמות שהשדה נתנה
בירושלים היא שכונה

נ

משהו מבושל
מרק למשל

ס

הפלישתים עשו לבאר
שלא רצו שישאר

ע

דברים עגולים
שאבלים מקבלים

ש

לשם יעקב נשלח
ובלעם משם הלך

צ

היה לעשיו בפה
ולשקר זה לא יפה

ק

גם לאחר שיצחק מישש
מזה היה חושש

ר

זה כבר פעם שניה
שבארץ היה

ש

איך לבאר זו קראו
הרביעית שעבדי יצחק כרו

ת

בהגדה זה לשלילה
ואצל יעקב מעלה
